

- ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு ஐந்தாம் பதிப்பு -- ஐந்தாம் பதிப்பு

ஐந்தாம் பதிப்பு 2005 ஐந்தாம் பதிப்பு 61 -

ஜெயமோகனின் நாவல்களில், 'ஏழாம் உலகம்' தவிர்த்து அனாதையையும் வாசித்திருக்கிறேன். விஷ்ணுபுரத்தில் ஆரம்பித்து, கொழும்பில் நிறைபோது தமிழ்ச்சங்கத்தில் பின்தொடரும் நிழலின் குரல், ரப்பர், கன்னியாகுமாரி எல்லாம் எடுத்து வாசித்து, இப்போது காட்டில் வந்து நிற்கிறேன். ரப்பர் 90களில் எழுதப்பட்ட ஜெயமோகனின் மூதலாவது நாவல். நாவல் என்பதை விட நாவலிற்கான ஒரு மயற்சி என்றே என வாசிப்பில் அடையாளப்படுத்துகிறேன். அங்கே சாதிப்பெயர்களால் உருவகிப்பட்ட பாத்திரங்கள் இப்போதும் காட்டிலும் அவ்வாறே அடையாளப்படுத்தப்படுவதால், தசாப்தம் தாண்டியும் ஜெயமோகன் எங்கே நிற்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஜெயமோகனின் நாவல்களை இலகுவாய் ஒருவிதமான வகைக்குள் அடக்கிவிடலாம். எப்போதும் அவரின் நாவல்கள் ஊடாடிக் கொண்டிருப்பது பெருங்கனவும் அதன் தவிரக் கமூடியாத வீழ்ச்சியும். எல்லா நாவல்களும் ஒருவிதமான சோகத்துடனும் இயலாமையுடனும் முடிகின்றன.

ரப்பரில் எந்தப் பாத்திரமும் மனதில் நிற்காமுடியாமல் வாசித்தவுடன் மறைந்துவிடுகின்றனர். நாவல் மூழுவதும் கனக்கதாபாத்திரங்கள். ஒரு விதமான தொடர்பை/நீட்சியை ரப்பரிலும் காட்டிலும் வாசிக்கும்போது அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால், தனது நாவல் என்ற கட்டுரைத்தொகுப்பில் 90களிலே நாவல்கள் தமிழில் முகிழ்த்தொடங்குகின்றன என்று குறிப்பிடுகையில் அவர் எதக்கக் குறிவைத்து சொல்கிறார் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

விஷ்ணுபுரம் அவரின் அடுத்த நாவல் என்று நின்கைக்கிறேன். உண்மையில் சொல்லவேண்டும் என்றால், நான் மூதல் பாகமும் இறுதிப் பாகமும் மட்டுமே வாசித்திருக்கிறேன். தத்துவப்பகுதியில் என்னால் நுழையவே முடியவில்லை.

விஷ்ணுபுரம் ஒரு இந்துத்துவ பிரதியை 'நடூநிலமை' என்று வாசிப்பவர்கள் எண்ணும் படி கவனமாகப் பின்னப்பட்டிருக்கிறது. அரவிந்தன் (காலச்சுவடு ஆசிரியர்) அண்மையில் காட்டிற்கும் ஏழாம் உலகத்திற்கும் விமர்சகம் எழுதுகையில் விஷ்ணுபுரம் மட்டுமே ஜெயமகேசினின் சிறந்தபிரதி என்கின்றபோது பிரதியின் நிலை என்னவென்று கடுகத்தவேயில்லை. ஒருகாலத்தில் ஜெயமகேசினின் நெருங்கிய நண்பனாகவும், RSS-ன் தீவிர அங்கத்துவராயும் அரவிந்தன் இருந்திருக்கிறார் என்பதை அவரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.

பின் தொடரும் நிழலின் கூரலின் மூதல் அத்தியாயத்தை வாசிக்கும் போதே ஜெயமகேசின் என்ன சொல்லவருகின்றார் என்று புரிந்துபடுகிறது. அதற்காய் இவ்வளவு பக்கங்களாகக் கொண்டிருப்பியிருக்கவோ, அல்லது மட்டுமே வருடமாக ஆராய்ச்சி செய்தோ எழுதியிருக்கவென்றியதில்லை. செய்திருக்கவென்றியது. ஆக்ககூறாந்து பத்துப்பக்கத்தில் (பத்து பக்கம் என்பது ஜெயமகேசினின் எந்தக்கட்டுரையையும் 10 பக்கங்களாகக் குள் நான் வாசித்திருக்காததால்) 'ஸ்டானின் கொடும் கோலாட்சி' என்று தலைப்பிட்டுக் கட்டுரை எழுதியிருந்தால் போதுமாயிருந்திருக்கும். இப்போது கட்டி, இடதுசாரிகள் (கட்சி இடங்கொடுக்காத போதும்) ஒளித்து வாசிக்கிறார்கள் என்று ஜெயமகேசின் புள்ளிக்காகிதம் அடக்கிறார். உண்மையில் இப்படி ஸ்டானினின் பாசிசம் தெரியாதவர்கள் இடதுசாரியாயிருக்காமல் இருந்தாலே கம்யூனிசத்திற்குச் செய்யும் நன்றிக்கடனாயிருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

நான் வாசித்த ஜெயமகேசினின் நாவல்களில், மிக மோசமான நாவல் என்றால் கன்னியாகுமரியைத் தான் சொல்வனே. உற்றுப்பார்த்தால், எஸ்.பொவின் 'தீயனத்தத்துவம்', தடேல் என்று கொஞ்சம் கலந்து கொடுத்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். எஸ்.பொவாது தனது 25 வயதில் மூதல் நாவலாய் எழுதியிருந்தார், ஆனால் ரப்பர், விஷ்ணுபுரம், பின் தொடரும் நிழலின் கூரல் என்று எழுதியவர் ஏன் இப்படி எழுதினான் என்று புரியவில்லை. இல்லாவிட்டால், தமிழ் சினிமா இயக்கூறர்கள் சொல்வதுபோல, இந்தக்காலத்தில் மசாலா கலந்து கொடுத்தால், சப்பர் ஹிட் கிடக்கும் என்ற மாதிரி, ஜெயமகேசினும் ஒரு சப்பர் ஹிட் இலக்கிய உலகத்தில் அவசரமாய் கொடுக்கவென்றும் என்ற நினைப்பற்றத்தத்தில் இதனை எழுதியிருக்கலாம்.

காடு பற்றி அறிந்துகொண்டபோது இது எனக்குப்பிடித்தமாயிருக்கும் என்று நினைத்துத் தான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். முக்கியமாய் காதலையும் அழகியலையும் இது விரித்துச் சொல்லும் என்று நினைத்தேன். என்ன ஒரு அபத்தம், மலைவாழ் பண்ணை மூலகைகள் தெரிய இடப்பில் துண்டுகள் நீராடும் போது கண்ட கதாபாத்திரமான கிரிக்கூ அவளமலே அளவற்று காதல் பெருக்கெடுக்கிறது. ஒருபொழுதில் அவள் மூலகைகளில் எல்லாம் கண்கள் மூளத்து தன்னையென்றுப்பார்ப்பது போலவும் தெரிகிறது கிரிக்கூ. ஒருமுறை மட்டும் மூலகைகளைப்பார்த்துப் பண்ணை மீது காதல் கொண்டவன், பிறகு வாசிப்பவரைப்பார்த்து, 'இந்தக்கணத்தில் மார்பில் கைவைத்துச் சொல்வனே'. காதலிக் காதலர்கள் கடவுளையும் அறிவதில்லை. ஆம் இது உண்மை என்கிறான். இதனை வாசித்தபோது நானும் கணக்கிடத் தொடங்கினேன், ஒருமுறை பார்த்துப் பண்ணைகளில் ஆசைப்பட்டது என்றால், நானும் எத்தனைவிதமான கடவுள்களைத் தரிசித்திருக்கின்றனே என்று. தமிழ் சினிமாக் கள் கட்டிப்போங்கள். ஆனால் காட்டின் இறுதி அத்தியாயங்கள் பிடித்திருந்தன. ஒரு பெருங்கனவின் வீழ்ச்சியைச் சொல்வதால் பிடித்திருக்கக்கூடும்.

Written by - டிசெ தமிழன் -

Friday, 13 September 2019 01:08 - Last Updated Friday, 13 September 2019 01:11

மனதிற்குள் புத்தனை திருக்கும சோகங்கள் இணைத்துப் பார்ப்பதால் அப்படி அமனைத் துமிருக்கலாம். காட்டு எனக்கும் பிடிக் கும் என்றுதான் நினதைத் தனே. ஆனால் இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரத்திற்குக் குறிஞ்சிப்பட்டிவரை பார்த்தபின் எப்படி ஒரு உணர்வு வருகிறதோ அப்படியே எனக்கும் வாசித்தும்பித்திற்கு ஏற்பட்டது.

ஐயெமகோகனின் நாவல்களில் காணப்படும் மதமபிபித்தலயையும் யானைபபோல அலகைகிறது. பல பாத்திரங்களின் விபரிப்பை வாசிக்கும்போது ஆண்குறியை வெட்டிவிட்டு வாசித்தால் நமக்கும் நிம்மதி கிடக்கக் கூடாது. மூரணன் என்னவென்றால், ஐயெமகோகன் தான் நிஜவாழ்வில், ஒழுக்கம் கட்டுப்பாடு (உயம்: தளையசிங் கம் பற்றிய கருத்தரங்கு, மற்றும் திருவள்ளுவர் பற்றிய தமிழ்நாடு அரசு வெளியிட்ட புத்தகத்தில் ஒழுக்கம் பற்றிய கட்டுரை) என்று பச்சிகொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவரின் நாவல்களின் பாத்திரங்கள் எங்கிருந்து எல்லாம் உயிர்பெறுகின்றன என்பது ஆச்சரியம். ஐயெமகோகனின் நிறைவேற்றாத பெருங்கனவுகள் தான் அந்தப் பாத்திரங்களில் மிகக்கின்றனவோ தரையாது. ஐயெமகோகனின் நாவல்களின் மிகப்பெரும் பலவீனம் என்னவென்றால், அந்தந்தப் பாத்திரங்கள் அவற்றிற்குரிய சட்டத்தினை விட்டு வெளியிடுகின்றன. எழுத்துப்பணக்கி விடாமல் காட்டில் பதினெட்டு வயதில் நுழைந்த கிரிசங்க இலக்கியங்களை எல்லாம் கரத்தைக் குடித்துக் கிறான். பாடல்களையெல்லாம் அப்படியே நட்டுயுரூக்கிறான். இன்னொரு நாவலை ஒப்பிட்டுவது சரியில்லை என்றாலும் உதாரணத்திற்கு யமாவாசுகியின் ரத்த உறவு, கணமணிகுணக்கேரனின், காரைபிணை றவற்றைச் சொல்லாம் என்று நினக்கிறேன். ரத்த உறவில் குடித்து குடித்து சித்திரவதை செய்யும் அப்பா பற்றி எந்தப் பெரிய விமர்சனமில்லை. பெரிய மாவாணான் அப்பாவின் உறவுகூட்ட போகிறபோக்கில் தான் சொல்லிச் சொல்லப் படுகிறது. என்னெனில் கதையைச் சொல்வன சின்ன வயதுக்காரன். அவன் வளர்ந்தபின் கதையை எழுதுகிறதாய் வதைத்துக்கொண்டாலும் அவன் ஒரு காலத்தில் எப்படி இருந்தானோ அது மட்டுமே புதிது செய்யப்படுகிறது. கோரையில் வயலும், கோரையும், பன்றியும் தான் திருப்பதே திருப்ப வருகிறது. ஆனால் மூடியும் மட்டும் நாவலை அலுப்பின்றி வாசிக்க முடிகிறது. என்னெனில் இரண்டு நாவல்களிலும் கதாபாத்திரங்கள் தான் பச்சுகின்றன. ஐயெமகோகனின் நாவல்களிலோ ஒரு கட்டத்திற்குப் பிறகு அவரே நேரடியாகப் பச்சேத்தொடங்கிவிடுகிறார். கதாபாத்திரம் அநாதரவாய் ஓரிடத்தில் ஒதுங்கிக்கொள்கிறது.

ஐயெமகோகன் இன்னும் நிறையை எழுதவேண்டாம். அப்போதுதான் வாசிக்கும் நமக்கு எது சிறந்த படப்பை என்று இலகுவாய் அடையாளங்களொன்றை முடியும். துக்களக் சோ எழுதும் போதுதான் பெரியாரின் தவேவை வளவது அவசியம் என்று தோன்றுகிறதோ, அப்படிதான் ஐயெமகோகனின் நாவல்களை வாசிக்கும் போதுதான் மாற்று நாவல்களை இலகுவாய் என்னால் அடையாளங்களொன்றை முடிகிறது. மற்றபடி, தான் ஒரு இந்துத்துவா ஆதரவாளர் இல்லாது என்று ஐயெமகோகன் கறினால், இன்றைய பிஜிபி, ஆர் எஸ் எஸ், நரே திரமோடி, அத்வானி, சங்கராச சாரியார் என்று எல்லாம் கலந்து ஒரு நாவலை எழுதட்டும். அவர் இப்போது எங்கே நிற்கிறார் என்று அவரை வாசித்துப்பற்றித் துக் கொள்கிறேன். எங்கையோ இருந்த USSRற்கும் மார்க்சிற்காகவும் மிகவும் கவலைப்பட்டவர் அல்லவா அவர்?

www.djthamilan.blogspot.com

dj_tamilan25@yahoo.ca